

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 87/07-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. mája 2007 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. D. B., B., vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 1 a základných práv podľa čl. 14, čl. 19 ods. 1, čl. 46 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6, čl. 13, čl. 14 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 17/2006 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 272/2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. D. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. januára 2007 doručená sťažnosť MUDr. D. B. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 1 a základných práv podľa čl. 14, čl. 19 ods. 1, čl. 46 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6, čl. 13, čl. 14 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 17/2006 a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 272/2006.

Sťažovateľ uviedol, že 23. januára 2006 podal krajskému súdu žalobu, ktorej bola pridelená sp. zn. 1 C 29/2006. Žaloba bola postúpená okresnému súdu ako súdu vecne príslušnému a je ním vedená pod sp. zn. 20 C 17/2006. Predmetnou žalobou sa sťažovateľ domáhal, aby krajský súd zaviazal odporcov (Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky a Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky) uhradiť mu škodu na zdraví a nemajetkovú ujmu. Sťažovateľ tvrdí, že okresný súd ho v nasledujúcom priebehu konania šikanoval, keď mu „... doručil dňa 29. 03. 2006 výzvu na zaslanie dvoch vyhotovení listinných dôkazov. Pritom sťažovateľ podal dostatok rovnopisov a jednu sadu listinných dôkazov k žalobe a nemá povinnosť doručovať súdu dôkazy trojmo, teda súd vyžadoval čosi navyše...“.

Okresný súd zároveň vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku v sume 3 000 Sk, proti čomu sťažovateľ namietal tvrdiac, že ide o protizákonný postup, keďže „... v žalobách proti štátu sa poplatky neplatia“.

Následne okresný súd uznesením sp. zn. 20 C 17/2006 z 5. mája 2006 konanie v právnej veci sťažovateľa zastavil, pretože sťažovateľ napriek výzve na zaplatenie súdneho poplatku, ktorú prevzal 29. marca 2006, nezaplatil súdny poplatok za návrh. Proti uvedenému uzneseniu sťažovateľ podal v zákonnej lehote odvolanie, ktoré odôvodnil okrem iného tým, že zastavením konania bolo porušené jeho právo na súdnu ochranu, ktoré mu garantuje ústava.

O odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 3 Co 272/2006 z 31. októbra 2006 tak, že napadnuté prvostupňové uznesenie podľa § 219 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) ako vecne správne potvrdil. K námietke sťažovateľa, že „... v žalobách proti štátu sa poplatky neplatia“, krajský súd v odôvodnení označeného uznesenia uviedol:

„Podľa novely č. 621/2005 Z. z., účinnnej od 01. 01. 2006, ktorou sa mení a dopĺňa zákon č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, podľa § 4 ods. 1 sa vypúšťa písmeno c), podľa ktorého boli oslobodené od súdneho poplatku konania vo veciach náhrady škody spôsobenej rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom.

V zmysle vyššie citovanej novely bola zavedená nová položka do sadzobníka súdnych poplatkov, položka 7a, podľa ktorej zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom sa vyrubuje súdny poplatok 3.000,- Sk.

Vzhľadom na to, že navrhovateľ podal návrh na začatie konania za účinnosti zákona č. 621/2005 Z. z. vznikla mu poplatková povinnosť vo výške 3.000,- Sk za podaný návrh, túto povinnosť si však navrhovateľ nesplnil, a to ani v lehote na podanie odvolania proti uzneseniu o zastavení konania.“

Sťažovateľ ďalej vo vzťahu ku krajskému súdu namieta, že „... rozhodol uznesením dňa 31. 10. 2006, ktoré doručil až po prieťahoch viac ako 30 dní od dňa rozhodnutia...“.

Ďalšia výhrada sťažovateľa týkajúca sa postupu krajského súdu spočíva v tom, že ho nepoučil, „... že od 01. 01. 2006 platí nový sadzobník, čo mal vykonať, lebo z námietky sťažovateľa jasne vyplýva, že poznal daný zákon o poplatkoch, ale nevedel o novele. Pretože v takom prípade by sťažovateľ uplatnil svoje právo na oslobodenie od poplatkov z dôvodov, že nemá príjem, je plne invalidný a bez možnosti zárobku a má ústavné právo na súdnu ochranu. Napokon zo žaloby sa dá zistiť, že štát SR bude neúspešný v konaní a bude súdne poplatky platiť ako neúspešná strana“.

V nadväznosti na uvedený skutkový stav sťažovateľ nadobudol presvedčenie, že v danom prípade okresný súd a krajský súd porušili jeho označené práva, a poukazom na to sa domáha, aby ústavný súd vo veci samej takto rozhodol:

„II.A. Okresný súd Bratislava I a Krajský súd Bratislava porušil základné práva sťažovateľa podľa čl. 12 ods. 1, čl. 14, čl. 19 ods. 1, čl. 46 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy

Slovenskej republiky a podľa čl. 6, čl. 13, čl. 14 a čl. 17 medzinárodného dohovoru v znení protokolu č. 11, ktorým je Slovenská republika viazaná.

II.B. Okresný súd Bratislava I a Krajský súd Bratislava sú povinní zaplatiť satisfakciu MUDr. D. B. každý vo výške 100.000.- Sk do 15 dní od doručenia Nálezu Ústavného súdu.

II.C. Okresný súd Bratislava I a Krajský súd Bratislava sú povinní zaplatiť MUDr. D. B. škodu a nemajetkovú ujmu vyčíslenú v petite konania 20 C/17/2006 úhrnne 10.000.000.- Sk podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, každý vo výške 50 % konečnej sumy.

V prípade omeškania je MUDr. D. B. oprávnený vymáhať úroky z omeškania vo výške 17.6 % z dlžnej sumy. Súd sú povinné zaplatiť do 15 dní od dňa doručenia Nálezu Ústavného súdu.

II.D. Súd sú povinné zaplatiť trovy konania pre advokáta, sťažovateľa a Ústavný súd, rovnakým dielom.“

Sťažovateľ zároveň požiadal ústavný súd o ustanovenie právneho zástupcu pre zastupovanie v konaní o jeho sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, a to z dôvodov, že „... bude úspešný, je plne invalidný a nemá možnosť zárobku, je bez príjmov od mája 2006 a v konaní o dávky v núdzi, má majetok, ktorý je nepredateľný a na ťarchu. Súd porušujú práva sťažovateľa tak okato, že si zaslúžia zaplatiť advokáta pre sťažovateľa“.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

1. K namietanému porušeniu čl. 12 ods. 1 a základných práv podľa čl. 14, čl. 19 ods. 1 a čl. 46 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 6, čl. 13, čl. 14 a čl. 17 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 17/2006

Pokiaľ sťažovateľ napadol postup okresného súdu ako súdu prvého stupňa, ktorý uznesením sp. zn. 20 C 17/2006 z 5. mája 2006 konanie v jeho právnej veci zastavil, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity ustanovený v citovanom čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať napadnutý postup okresného súdu, keďže jeho rozhodnutie a postup, ktorý jeho vydaniu predchádzal, preskúmal na základe odvolania sťažovateľa krajský súd, ktorý uznesením sp. zn. 3 Co 272/2006 z 31. októbra 2006 napadnuté prvostupňové uznesenie v celom rozsahu potvrdil.

V súvislosti s namietaným porušením označených práv postupom okresného súdu je z ústavného hľadiska pre ústavný súd podstatné a určujúce len preskúmanie postupu krajského súdu (obdobne napr. m. m. III. ÚS 135/04, IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05).

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti postupu okresného súdu odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

2. K namietanému porušeniu čl. 12 ods. 1 a základných práv podľa čl. 14, čl. 19 ods. 1 a čl. 46 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 6, čl. 13, čl. 14 a čl. 17 dohovoru postupom krajského súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 272/2006

Podľa judikatúry ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (v danom prípade krajského súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré sťažovateľ označil, či už pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, III. ÚS 206/03, II. ÚS 77/04). Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 195/04, I. ÚS 11/05).

K námietke porušenia čl. 12 ods. 1 ústavy

Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy sú ľudia slobodní a rovní v dôstojnosti a právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Podľa názoru ústavného súdu namietaný postup a rozsudok krajského súdu nesignalizujú žiadnu možnosť vyslovenia porušenia čl. 12 ústavy po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, pretože samotné potvrdenie uznesenia okresného súdu o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku bez porušenia ústavnoprocených princípov ani nevytvára žiaden priestor pre príčinnú súvislosť s možným porušením čl. 12 ústavy.

Okrem toho ústavný súd už vo veci vedenej pod sp. zn. I. ÚS 59/97 zaujal stanovisko, že zásady uvedené v čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy v súhrne vyjadrujú podstatu

základných práv ako prirodzených práv človeka a majú univerzálny charakter. Preto ich treba vykladať a chápať výlučne ako ústavné direktívy adresované predovšetkým orgánom pôsobiacim v normotvornej činnosti všetkých stupňov. Vzhľadom na tieto znaky nemôžu byť zásadne priamo aplikovateľné v individuálnych záležitostiach bez konkrétneho vyjadrenia dopadu diskriminujúceho postupu štátneho orgánu na iné základné právo alebo slobodu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (m. m. I. ÚS 34/96, II. ÚS 123/02, IV. ÚS 32/06).

Ústavný súd zastáva názor, že citované stanovisko je v celom rozsahu uplatniteľné aj na dôsledky vzťahujúce sa na sťažovateľa, a z toho dôvodu vyhodnotil namietané porušenie uvedeného článku ústavy ako zjavne neopodstatnené.

K námietke porušenia čl. 14 ústavy

Podľa čl. 14 ústavy má každý spôsobilosť na práva.

Citované ustanovenie ústavy garantuje fyzickým osobám a právnickým osobám právnu subjektivitu, ktorá okrem spôsobilosti na práva zahŕňa spôsobilosť na právne konanie (právne úkony). Spôsobilosť na práva znamená mať právnu subjektivitu, a teda byť nositeľom práv. Ústavou priznaná právna subjektivita oprávňuje právne subjekty domáhať sa zákonnými prostriedkami svojich práv, ktoré sa jej priznávajú.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným postupom krajského súdu a možným porušením základného práva podľa čl. 14 ústavy, pretože postup krajského súdu ani jeho uznesenie sp. zn. 3 Co 272/2006 z 31. októbra 2006 sa vôbec nedotklo právnej subjektivity sťažovateľa, keď navyše v sťažnosti chýbajú vo vzťahu k označenému článku ústavy akékoľvek ústavne akceptovateľné tvrdenia (okrem subjektívneho pocitu sťažovateľa). Preto ústavný súd v tejto časti sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

K námietke porušenia čl. 19 ods. 1 ústavy

Podľa čl. 19 ods. 1 ústavy má každý právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

V danom prípade sa nedá vzhľadom na absenciu zdôvodnenia namietaného porušenia základného práva sťažovateľa vyvodit' ani žiadna spojitosť medzi postupom všeobecného súdu (krajského súdu) a porušením čl. 19 ods. 1 ústavy, pretože túto spojitosť tvrdí sťažovateľ iba z dôvodu, že nebol v konaní úspešný. A to je tvrdenie, ktoré takúto súvislosť nevytvára a ani vytvorit' nemôže.

V súvislosti s namietaným porušením čl. 19 ods. 1 ústavy ústavný súd taktiež v súlade s doterajšou konštantnou judikatúrou (II. ÚS 54/02, II. ÚS 250/05) uvádza, že o ochrane týchto práv (o jednotlivých nárokoch a ich rozsahu) na základe zákonnej úpravy, ktorá je uvedená v § 11 až 17 Občianskeho zákonníka, rozhoduje výlučne občianskoprávny súd. Ústavný súd je oprávnený posúdiť neústavnosť konania, resp. rozhodovania všeobecných súdov, t. j. či v konaní pred nimi nedošlo k porušeniu procesnoprávnych princípov konania (čl. 46 až 50 ústavy). Táto právomoc ústavného súdu však nie je spojená so vznikom oprávnenia a povinnosti hodnotiť právne názory všeobecných súdov, ku ktorým tieto dospeli na základe výkladu a uplatňovania zákonov, tak ako sa toho domáha sťažovateľ.

Sťažovateľ tvrdí, že napadnutým postupom krajského súdu malo dôjsť aj k porušeniu jeho základného práva vyplývajúceho z čl. 19 ods. 1 ústavy. Zo sťažovateľom predložených rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu je však zrejmé, že sťažovateľ neuplatnil svoje práva v medziach zákona pred všeobecnými súdmi, preto postup krajského súdu nesignalizuje žiadnu možnosť porušenia jeho základného práva podľa čl. 19 ods. 1 ústavy.

Z týchto dôvodov sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol jednak z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti a jednak pre nedostatok právomoci.

K námietke porušenia čl. 46 ods. 2 ústavy

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy, kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Aj v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu ide o sťažnosť zjavne neopodstatnenú, pretože tento článok ústavy sa vzťahuje na porušenie práv rozhodnutím orgánu verejnej správy, nie všeobecnými súdmi, pričom všeobecné súdy nie sú orgánmi verejnej správy.

K námietke porušenia čl. 6 dohovoru

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom (...).

K namietanému porušeniu práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 272/2006 ústavný súd podotýka, že v tomto konaní krajský súd rozhodoval o odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 20 C 17/2006 z 5. mája 2006, ktorým bolo konanie v právnej veci sťažovateľa zastavené z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku. Krajský súd uznesením z 31. októbra 2006 napadnuté rozhodnutie okresného súdu potvrdil ako vecne správne s odôvodnením, že okresný súd správne postupoval, keď po tom, ako sťažovateľ súdny poplatok na výzvu okresného súdu ani v určenej lehote nezaplatil, okresný súd s poukazom na § 10 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o poplatkoch“) konanie zastavil.

Podľa § 103 OSP kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže vo veci konať (procesné podmienky konania). Procesné podmienky teda určujú zákonný rámec na uplatnenie práva na súdnu ochranu v civilnom procese (čl. 46 a čl. 51 ústavy), t. j. vyjadrujú predpoklady, ktoré musia byť splnené, aby súd mohol konať vo veci samej.

Podľa § 104 ods. 2 OSP ak ide o nedostatok podmienky konania, ktorý možno odstrániť, súd urobí pre to vhodné opatrenia. Pritom spravidla môže pokračovať v konaní, ale nesmie vydať rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. Ak sa nepodarí nedostatok podmienky konania odstrániť, konanie zastaví.

Medzi odstrániteľné nedostatky procesných podmienok konania možno počítať aj nedostatok spočívajúci v nesplnení poplatkovej povinnosti, ktorá podľa § 5 ods. 1 písm. a) zákona o poplatkoch vzniká podaním návrhu.

Pretože v danom prípade sťažovateľ po výzve okresným súdom v určenej lehote súdny poplatok za podanie návrhu nezaplatil, bolo konanie v súlade s § 104 ods. 2 OSP (posledná veta) v spojení s § 10 ods. 1 zákona o poplatkoch zastavené.

Tento záver okresného súdu bol predmetom skúmania krajského súdu, ktorý ho napádaným uznesením sp. zn. 3 Co 272/2006 z 31. októbra 2006 potvrdil (uznesenie bolo doručené sťažovateľovi 22. januára 2007).

Ústavný súd vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a že jeho úloha sa obmedzuje iba na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách, pričom nesmie ísť o takú interpretáciu a aplikáciu právnych predpisov, ktorá by bola arbitrárna alebo zjavne neodôvodnená (I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 228/05).

Z uznesenia krajského súdu sp. zn. 3 Co 272/2006 z 31. októbra 2006 nevyplýva, že by v ňom uvedené vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňujú a neudržateľné.

Ústavný súd nezistil taký výklad ustanovení citovaných v označenom rozhodnutí krajského súdu a ich uplatnenie vo veci sťažovateľa, ktorý by mohol vyvolať účinky nezlučiteľné s označeným čl. 6 dohovoru.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti, arbitrárnosti názoru alebo svojvôli krajského súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným.

Preto bolo potrebné v tejto časti sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

V súvislosti s uvedeným ústavný súd poznamenáva, že zastavenie konania pre neodstránené nedostatky procesných podmienok je procesným rozhodnutím, ktoré sťažovateľovi nebráni opakovanému uplatneniu práva na súdnu ochranu v tejto veci, samozrejme za predpokladu, že vytýkaný nedostatok sa nevyskytne alebo do nového začatia konania bude odstránený (napr. súdny poplatok bude zaplatený).

K námietke porušenia čl. 13, čl. 14 a čl. 17 dohovoru

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Podľa čl. 14 dohovoru užívanie práv a slobôd ním priznaných sa musí zabezpečiť bez diskriminácie založenej na akomkoľvek dôvode, ako je pohlavie, rasa, farba pleti, jazyk,

náboženstvo, politické alebo iné zmýšľanie, národnostný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, majetok, rod alebo iné postavenie.

Podľa čl. 17 dohovoru nič v tomto dohovore sa nesmie vykladať ako oprávnenie pre štát, skupinu alebo osobu vykonávať činnosť alebo uskutočniť skutok s cieľom narušiť práva alebo slobody v dohovore zakotvené alebo na obmedzovanie týchto práv a slobôd vo väčšom rozsahu, než je ustanovené v dohovore.

Ústavný súd poznamenáva, že podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) sa čl. 13 dohovoru vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv garantovaných dohovorom (Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. apríla 1988, séria A, č. 131, ods. 52). V danom prípade však ústavný súd k takémuto záveru nedospel.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva podľa čl. 13 dohovoru ústavný súd pripomína, že ak orgán štátu aplikuje platný právny predpis, jeho účinky (dôsledky) použitia nemožno považovať za porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 81/00, II. ÚS 63/03).

Právo na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru nemôže všeobecný súd porušiť vtedy, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní (m. m. IV. ÚS 36/04).

Skutočnosť, že sťažovateľ nebol v konaní pred krajským súdom úspešný, nie je podstatná, keďže účinnosť prostriedkov nápravy pre účely čl. 13 dohovoru nezávisí na istote, že bude rozhodnuté v prospech sťažovateľa (napr. Vilvarajah a ďalší proti Spojenému kráľovstvu - 1991, Soering proti Spojenému kráľovstvu - 1989). Preto napadnuté konanie krajského súdu nesignalizuje žiadnu možnosť priamej príčinnej súvislosti s porušením práva sťažovateľa mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom podľa čl. 13 dohovoru.

Ústavný súd rovnako konštatuje, že postup krajského súdu v označenom konaní nemohol žiadnym spôsobom zasiahnuť do práva sťažovateľa vyplývajúceho z čl. 14 dohovoru. Z argumentácie uvádzanej sťažovateľom nevyplýva, že by sa s ním z dôvodov uvedených v čl. 14 dohovoru zaobchádzalo v napadnutom konaní rozdielne oproti iným osobám v rovnakých situáciách a že takto voči nemu v danej veci postupoval krajský súd. Subjektívny názor sťažovateľa na diskrimináciu jeho osoby nie je dôvodom na prijatie záveru, že vo vzťahu k nemu mohlo dôjsť k diskriminačnému postupu. V danom prípade chýbajú objektívne okolnosti, ktoré by dovolili dospieť k takému záveru aspoň na účely prijatia sťažnosti na ďalšie konanie.

Ústavný súd aj vo vzťahu k čl. 14 dohovoru poukazuje na judikatúru ESĽP, z ktorej vyplýva, že uvedený článok iba dopĺňa ostatné hmotnoprávne ustanovenia dohovoru a jeho protokolov. Tento článok však nemá vlastnú nezávislú existenciu, ale je účinný len vo vzťahu k právam a slobodám, ktoré sú zaručené ustanoveniami dohovoru (IV. ÚS 47/05).

Toto odôvodnenie sa vzťahuje v celom rozsahu aj na namietané porušenie čl. 17 dohovoru.

Ústavný súd vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti v časti, v ktorej sa sťažovateľ domáhal vyslovenia porušenia svojich práv podľa čl. 13, čl. 14 a čl. 17 dohovoru napadnutým postupom krajského súdu, nezistil medzi týmito článkami dohovoru a namietaným porušením týchto práv ústavne relevantnú (priamu) súvislosť.

Na základe uvedených dôvodov ústavný súd preto rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vo vzťahu k tej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie čl. 13, čl. 14 a čl. 17 dohovoru tak, že ju odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

3. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 17/2006 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 272/2006

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov (...).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná (...).

V súvislosti s namietaným porušením označených článkov ústavy a dohovoru poukazuje ústavný súd na svoju doterajšiu judikatúru (napr. m. m. I. ÚS 122/04, IV. ÚS 163/05), podľa ktorej požiadavka na konanie bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny (resp. konanie v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) môže mať svoju plnú relevanciu len pri takom návrhu na začatie konania, ktorý spĺňa všetky zákonom predpísané obsahové a formálne náležitosti.

V sporovom konaní je žalobca povinný nielen tvrdiť, ale aj preukazovať splnenie všetkých hmotnoprávných a procesných predpokladov opodstatnenosti jeho nárokov (§ 6, § 79 a § 120 ods. 1 OSP). V takomto druhu civilného procesu je žalobca povinný bezo zvyšku splniť aj ostatné zákonom ustanovené predpoklady na prístup k súdnej ochrane (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), ku ktorým patrí splnenie všetkých predpokladov prípustnosti žaloby vrátane zaplataenia súdnych poplatkov. Podľa názoru ústavného súdu ak žalobca nesplní tieto predpoklady prípustnosti jeho žaloby, nemožno dobu, počas ktorej nie sú tieto predpoklady splnené v dôsledku jeho nečinnosti alebo nesprávnej činnosti (procesnej nedisciplinovanosti) považovať za dobu zbytočných priet'ahov, ktorú treba pričítať na ťarchu konajúceho súdu.

Z obsahu sťažnosti a z príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľ postupoval od začiatku konania vo veci okresného súdu vedenej pod sp. zn. 20 C 17/2006 v spojení s vecou krajského súdu vedenou pod sp. zn. 3 Co 272/2006 tak, že to nezodpovedalo zákonným požiadavkám na jeho náležitú súčinnosť so súdom (§ 6 OSP). Konštatujúc, že sťažovateľ v danom prípade nesplnil ústavne predpokladané podmienky prístupu k súdnej ochrane v sporovom konaní (čl. 46 ods. 4 ústavy), bol zistený skutkový stav základom pre záver ústavného súdu, že sťažnosť je aj v tejto časti zjavne neopodstatnená. Z toho dôvodu ústavný súd sťažnosť odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľa uplatnených v jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. mája 2007